

СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV.

Русчукъ 13 Апрель 1883.

БРОЙ 79

Излиза два пъти въ седмицата недела:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рубли нови.
За шестъ месеци 3 ср. рубли

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Печатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всеки редъ при прѣвъ пжтъ 20 стот.
За " " " вторий пжтъ 10 "

Руссе 12 Апрель 1883 г.

Въ послѣднѣо врѣме дѣйствиата и повѣдението на нѣкои личности въ насъ за постижение разбира се на нѣкоя цѣль, почнахъ да ставатъ и удивителни и смѣшнии! Като се видѣ че отъ агитациитѣ и глупавитѣ убѣждения не са произведе сжндаемата облага, почнахъ да се пржекатъ изъ народа единъ видъ прокламацни и брошури, на които съдържанието не произведе друго, освѣнъ смѣхъ; сѣкий разуменъ човѣкъ, който е прочелъ прокламацията на цигарената хартия изъ Цариградъ, навѣрно се е насмѣлялъ на глупавото възвание, което прави неизвѣстния авторъ. Трѣбвало да се приготвимъ и когато настаниахъ опредѣленитѣ часъ да сме вѣстанали спца като единъ човѣкъ! Неразбираме противъ кого има да се вѣстава, съ кого ще са води война?! Днесъ сме си сами господари, свободни и нѣма за какво да вѣставаме. Ние мислимъ, че вѣмъ сто да се призовава народа на вѣстание, на деморализиране, по-благоразумно е да се свѣтва на миролюбие, покорностъ и изпълнение на своитѣ обязанности, а интеллигенцията да се призове на съгласие, взаимно помирение и дѣйствие за доброто уреждане на старната. Имаме ние много важнѣнъ задатъкъ, много по-святни длъжности отъ колкото да будимъ духоветѣ на непокорностъ. Мѣрките за постижение на доброто, трѣбва да бѣдѣтъ легални, здраво обмислени и оправдателни, а не развратителни, вредителни и осждителни; ако въ насъ още отъ първия часъ на освобождението ни имаше взаимно споразумение, съгласие и любовъ, ако се работеше безпристрастно и за въ полза на старната, а не за въ частния интересъ, днесъ не щѣхме да бѣдемъ въ това положение, въ което са намираме. Кой ни е виноватъ, когато се противопоставихме единъ ерѣцу други и дѣйствиата си усилихме само за развала, за лични отмъщения, а не за създаване на нѣщо трайно. Какви бѣхъ дѣйствиата на нашитѣ консерватори? Може ли човѣческо перо да опише тѣхнитѣ подлости, неправди и произволи? Остана ли нѣкой отъ тѣхъ неопозоренъ, необезправданъ? Можакъ ли да се търсятъ тѣхнитѣ дѣйствия за дълго? Днесъ издаватъ прокламацни, окръжни, да деморализиратъ народа. Но мислимъ че нѣма вече кой да ги слуша, нѣма кой да ги последва.

Не сме биле и не можемъ да бѣдемъ партизани, ще неповѣдаме, че прокламацниитѣ и брошуритѣ нѣма спасятъ отечеството ни, отъ когото и да се издаватъ тѣ; нашето спасение състои въ взаимното ни споразумение, въ съединението ни да работимъ съ еднакво направление, къмъ една извѣстна цѣль, инакъ сичко е безполезно. Напразно ще губимъ и трудъ и врѣме, ако се предѣржаме о ерѣдства, които нѣма ни ползуватъ. Нека размишляваме за сѣка постъпка, нека са немамимъ отъ нености-

жмитѣ мѣрки, които случайно могатъ да докаратъ на отечеството ни по-големо зло. Ний неотказваме че достоинството, патриотизмътъ, заслугитѣ бидохъ прѣзрени и преслѣдвани, неотричаме че сждбата ни е помрачена, но какво трѣбваше да се прави, да се биемъ ли? Нека се прѣзрѣтъ недостойницитѣ, нека се унижатъ, а не да се подмагатъ. Виновницитѣ на злото сж малцина, тѣ почнахъ да губятъ важността и сплата си и ще сж изгубятъ съвършено; за сичко се изисква търпение, законно дѣйствие и цѣльта ще са постигне.

Злото, ако е общо, нека се потрудимъ и общо да го изцѣримъ. Защо тогасъ отбѣгваме единъ отъ други, защо не са съгласимъ? Ако не можемъ да се съгласимъ въ идентѣ, тогасъ не можемъ изцѣри и злото, защото съ разединенето си ние го подкрепяме и усиляваме. Ще рѣче сами го жеемъ. Съ вѣстание ли ще го изцѣримъ, съ прокламацни и брошури ли ще го прекратимъ? Далечъ сме ние отъ подобни мѣрки, които не могатъ да иматъ добри сѣдствия. Истинското родолюбие, на да ли ще позволи нѣкому и да помисли върху подобни мѣрки, които могатъ да нанесатъ вредителенъ ударъ на старната. Тамъ-то да си цказваме мѣнците, като какъ да се постигне високия задатъкъ, когото имаме като славянски народъ на Балканския полуостровъ, ний почнахме да градимъ кули на въздуха, да убѣждаваме свѣта, че сичкиятъ злини са палътели надъ насъ. Стигало размншление, стигало двоумѣние, казва автора на цигарената прокламация, напротивъ сега са излеква размншление, сега обмислюване, защото сме въ неизвѣстностъ. Самитѣ работи минали и настоящи показватъ, че размншленията въ насъ сж биле твърдѣ слаби и ако се размншляваше по-зрѣло, не щѣше да падне въ двѣ минути либералното министерство, не щѣхъ да се обнародватъ на особенни листове имената на кандидатитѣ за членове на Държавний свѣтъ, не щѣше да се свѣтва народа да не зема никакво участие въ изборитѣ на представители и др. и др. безъ здраво размншление извършени постъпки, които неприкосожъ никаква полза.

Нека отхвърли сѣкий партизанство, като се залови на работа, отъ която да има облага не само той, нѣ и отечеството.

Г-не Редакторе!

Въ писмото на Г. Цанкова, което вий обнародвахте въ 77 брой на „Славянинъ“ отъ 6 Априля 1883, сж се вмъкнали, вѣротно по неспгледвание отъ страна на Г. Цанкова, нѣкои неточности, които противорѣчатъ не само на дѣйствителността на фактоветѣ, нѣ и на моитѣ възгледи на работитѣ.

Не ще ли бждете и този пжтъ тъй добъръ, щото да ми позволите да направа тѣзи неточности прѣвъ достопочтенний вашъ листъ?

Освѣтлението на народътъ, казва Г. Цанковъ е главното средство на либералната партия. Ще каже, моитѣ разяснения не могатъ по никой начинъ да обидатъ Г. Цанкова, толкова повече, че освѣтлението на народа

трѣба да се прѣдшествова отъ взаимното освѣтление на оуби. които искатъ да освѣтляватъ другитѣ.

Като говори за начина, по койго трѣба да се дѣйствова днесъ за поправление на лошото положение, въ което е хвърлена държавата ни, благодарение на грозната исклучителностъ и на сѣбиата самонадѣяностъ на нѣкои партизани, и като указва на причинитѣ, които отъ двѣ години насамъ прѣпятствovali да се тури въ княж-ството траенъ и правленъ редъ, Г. Цанковъ намира, че Дриновъ и Икономовъ не можали да направятъ по тая часть нищо, защото искали да зематъ калето отвѣтъ. Какво собствено разбира Г. Цанковъ подъ думитѣ да се земе калето отвѣтъ, азъ точно не разбирамъ, както не ми е ясна и мисълта на Г. Цанкова, какъ трѣба то да се прѣзема отвѣтъ; нѣ по мисълта на цѣлото писмо, като излиза, че подъ прѣземање отвѣтъ се разбиратъ мирнитѣ и задружитѣ на всички насъ дѣйствия, чудно ми се види, защо опитний и прозорливий Г. Цанковъ осжда тоя пжтъ, сравнява го съ пжтъ, койго е избралъ днесъ г. Бурмовъ, и го осжда зарадъ други, койго точно и ясно не ни опрѣдѣля. Менѣ се струва, че Г. Цанковъ прави значителни неточности като приписва на Дринова и на Икономова роли, по горни отъ силитѣ и намѣренята имъ и като отхвърля едно средство, което не е испитано и което, споредъ мене, трѣба неспрѣменно да се испита и употребѣи. Ако избраний отъ Дринова и Икономова пжтъ, пжтъ на задружното дѣйствие не е сподучилъ, това не е било отъ лъжливостта на средството, а отъ неохотата ни да избережъ всички тоя пжтъ и тръгнемъ по него. Отъ прѣдубѣждение къмъ него, ний всекога сме го осждали еше въ началото и сме правили всичко възможно, за да не се иде по него. Ако прѣкочимъ послѣднитѣ двѣ години и прѣземање на прѣдидущитѣ две, или ще видимъ, че се повтарятъ сѣщитѣ бъркотии, както и въ послѣднитѣ двѣ години, и че при всеки опитъ да се тръгне по пжтъ на мирното и задружно дѣйствие, появивали сж са силни викове и съпротивления отъ всекадѣ и оята се е убивалъ въ зародиша си. Каквото бѣше при министертвото на Климента, то се повтори и прѣвъ миналата пролѣтъ. Нѣ не само опититѣ на Климента, Дринова и Икономова останахъ съетни по отечеството на задружно дѣйствие, сѣщото испатихъ и опититѣ на либерали и консерватори, когато всека партия искаше да прави порядци за себе си и да управлява старната безъ най-малко съгласие съ другитѣ, поне въ нѣкои отъ най-общитѣ и сжществениитѣ въпроси на управлението и държавното устройство. Тѣй като ще стане и сега при руското министерство, тѣй като ще бива всекога, когато калето ще се прѣзема отвѣтъ, сир. когато ще се употребяватъ наложителни средства и когато една часть отъ истий народъ, ще си приписва правата да счита себе си господаръ и самовластенъ распорѣдител на народнитѣ сжди, а на другата часть ще са гледа като на неприятели, на които трѣба да се налага волята на първата, азъ вѣрвамъ, че Дриновъ и Икономовъ сж били въ правото си да се държатъ на средството за задружно дѣйствие и да некажъ сѣщото отъ другитѣ. При своитѣ опитвания обаче да сѣбержтъ по-много сили именно на тая почва, тѣ не сж били ни толкови глупави, ни толкови самонадѣяни да мислятъ, че тѣ могатъ да направятъ нѣщо повече, отъ колкото всеки други българинъ. Тѣхната мисия тѣ сж разбирали не като заповѣдническо-распорѣдителна, а като сждѣйствующа къмъ една обща цѣль. Таквози е било тѣхното мѣние за тѣхното призвание, когато сж били извикани да работятъ на полето на държавнитѣ работи, таквози е то до днесъ, таквози ще остане и за напредъ. На дѣйствующитѣ иначе, на охотницитѣ да прѣзематъ калето отвѣтъ азъ желая добри успѣхи; не можъ обаче да имъ не прѣдскажъ, че успѣхитѣ имъ при тия средства всекога, рѣшително всекога ще бждѣтъ временни и скоропрѣходящи. Ако дѣйствующитѣ по този начинъ поискатъ да покорятъ възгарекитѣ граждани, тѣхнитѣ неедномисленници на своитѣ нарѣдби и желания на сила, тѣй скоро ще станатъ омразни, скоро ще бждѣтъ гонени и сѣбарени, скоро калето имъ ще бжде прѣзето отъ други, които сжщо тѣй ще знятъ да употребяватъ и извикатъ принудителни и наложителни средства. Ако ли пжтъ мислятъ да замѣнжѣтъ отсетнѣ наложителнитѣ средства, съ средства отъ справедливостъ и почетъ къмъ правото на всекого, като зематъ въ вниманието нуждитѣ и

желанията на цялото население на княжеството, то е като *помирятъ* тѣзи желания и тѣзи нужди съ своитѣ; тогава не е ли по-добъръ туй съглашение да стане отъ сега и да се избѣгнатъ не само много хабения на сили, нѣ и протекщи отъ неправилнитѣ борби развратъ за простодушното население въ княжеството?

Друга малка неточностъ. Г. Цанковъ казва, че съмъ искалъ подпорка отъ либералната партия, когато съмъ встъпвалъ въ Държавния Съветъ. Разбира се, че всѣки отъ насъ има нужда и задължение да иска подпорка у своитѣ съграждане. Такава подпорка съмъ желалъ и азъ, нѣ не отъ нѣкоя партия исклчително, а отъ всичкитѣ граждани на княжеството. Отъ либералната партия азъ не съмъ търсилъ поддръжка, както не съмъ я търсилъ и у консерваторитѣ. Вѣщо, що съмъ искалъ отъ послѣдователитѣ на Г. Цанкова и що ще искамъ всѣкога по най-горѣщъ начинъ, то е повече търпимостъ къмъ онѣзи, които не имъ сж слѣпи еднотомисленници, и повече вѣра, че и извънъ лагера на либералитѣ може да има граждани, които обичатъ конституционния редъ и сж готови да работятъ за него съ всичкитѣ си сили.

Шуменъ, 7 Априлий 1883 г.

Г. Икономовъ.

ОТХРАНА И УЧЕНИЕ.

Ако има предметъ по важенъ за насъ, ако има предметъ, на когото трѣбва да обърнемъ сериозно внимание и върху когото трѣбва наздраво да разсѣдимъ, то безъ съмнѣние мога да река, че той е нашата отхрана и нашето учение, понеже тия двѣ нѣща правятъ всичко въ свѣта и отъ тѣхъ зависи нашето днешно положение и съществуване, за това; нужно е да разсѣждаме върху тия нѣща като къмъ насущни потребности.

Ний знаемъ, че всички чловѣци се раждатъ така немощни, што ако нѣмаше кой да се погрижи за тѣхвата отхрана, то немислимо би било тѣхното съществуване, и че всички иматъ нужда въ първитѣ си години на своя животъ, отъ помощта на по силнитѣ и възрастнитѣ, безъ която (помощъ) тѣ биха непремѣнно загинали за винаги. Чловѣческата отхрана е мѣждусобна и задължителна грижа за всички възрастни чловѣци, която тѣ трѣбва да иматъ винаги къмъ немощнитѣ, които не са въ състояние да поддръжатъ своя животъ. Отхраната трѣбва да бжде насѣщна потреба на чловѣчеството, за да би могло то да се умножава. Ако липсваше тая мѣждусобна и задължителна грижа въ чловѣцитѣ, то тий не би съществували на свѣта и тогава не би имало кой да мисли върху нейното значение. Но за да би могла отхраната да способствува за развитието на чловѣцитѣ лесно, тя трѣбва да бжде така съзидана, што наедно съ развитието на тѣлото, да развие и силата въ него, която ще помага отсѣнитѣ да поддръжа сама животътъ, както на тѣлото си тий на другитѣ, на които е задължена да пригажда доклѣ и тий ставатъ способни като нея. — Отхраната е вещественно подпомагане на чловѣка, кога той се намира въ младенчеството си и кога не е въ състояние да поддръжа своя животъ, койго трае толкова, колкото му се повече спомога чрезъ разни начини на подкрѣпленieto му.

Ако има нѣщо, което прави чловѣка превъскоденъ предъ другитѣ твари и подобенъ на Твореца си, то е че той умѣе да мисли и да сѣди за значението на всичко въ свѣта. За това, осѣнявъ вещественната отхрана, чловѣку е нужна и умственна, която го води добръ на всѣдѣ и спомога му да прекарва по-охаленъ животъ въ тоя свѣтъ. Тая умственна отхрана е учението, което чловѣкъ въсприема отъ другитѣ нему подобни, и което не би билъ въ състояние, слѣдъ като прекара цѣлия си животъ, самъ да испита или приеме. Вещественната отхрана, макаръ че развива чловѣка тѣлесно и му подава сила за самоподдръжане на живота му въ тоя свѣтъ, но тя безъ умствената отхрана — учението — никога не би била въ състояние да по добри неговото положение къмъ охолень животъ. Истина, че чловѣкъ самъ много нѣща изучава доклѣ свърши живота си, но азъ мога да река, че такава самоучение — собствена прагма — което бива съзидано въ неправиленъ редъ, е не до тамъ ползотворително, и че то не може да поддръжа насѣщнитѣ ни потреби. За това, учението трѣбва да бжде както и вещественната отхрана, мѣждусобна и задължителна грижа на истиннитѣ хора къмъ немощнитѣ отъ тая страна, като насѣщна потреба за развитието имъ и като срѣдство за прекарване честито тоя свѣтъ. Тий като учението е нужно за опазване на всичко, което ръководи чловѣка въ благополученъ пѣтъ, то трѣбва да върви наедно съ вещественната отхрана, и да бжде така натъкмено, што напълно да удовлетворява нуждитѣ му, които го спомогатъ за да даде спокоенъ животъ. За това отхраната и учението трѣбва да станатъ тѣква за насъ предметъ, върху които винаги трѣбва да разсѣждаме: като какъ да имъ дадемъ по-добро направление, што да каратъ пълното ни осѣвършенствование.

Габрово

Ив. Хр. Пайденосъ.

Назначението на жената, учителя, свѣщенника и доктора.

Мѣжду различнитѣ класове на чловѣческия родъ, има такива личности, които иматъ най-големо влияние въ чловѣчеството, които държатъ най-силний потикъ било къмъ добро или зло; въобще спорѣдъ каквито са вече тѣхнитѣ нравствени качества. Има казвамъ такива, отъ които зависи щастието или нещастieto, съществуването или погиванieto на кой да е народъ. Тѣзи личности са: жената, учителя, свѣщенника и доктора.

1) Жената — е водителката която дава първото направление на чловѣкътъ къмъ добро или зло. Ето възпитателка и управителка още отъ първия моментъ на живота ни. Тя е, която поема грижата не само за външнени подкрѣпления и старания; нѣ и за духовнитѣ ни нравствени добрини, които ще ни бѣдѣтъ необходими за този животъ. Тя отправя чловѣка още отъ самото му рождение къмъ благополучие — ако знай нужното искусство на управлението —; а къмъ злополучие — ако или отъ незнание, или отъ лошо повѣдение е възможностъ да етори това. — Жената е управителка на живота ни въ млади години, въ които човѣкъ съ свършената си незрѣлостъ е готовъ и е въ наклонностъ да приеме повѣдение таково или инаково. Въобще спорѣдъ волята на настойника му, койго тогава не може да бжде другъ освѣнъ майката, която, въ минутата на дожданието си е най-първо видѣлъ, отъ която поддръжката на съществуването си е най-първо добилъ и която го отъ начало още обиква и обича най-много отъ всички други видими нѣи предметъ.

Слѣдователно твърдѣ справедливо мога да кажа, че въ рѣдѣтъ на майката сѣди кормило на чловѣчески животъ. За по-добръ увѣренie нѣма земекъ предъ видъ, че всѣкий днесъ, гнѣяливъ, дивъ злодѣецъ е билъ нѣкога си кротъкъ, не злобивъ и разговорно дѣте, чедолубиво пристискано въ майчинитѣ си обятия и изсувало отъ нѣжнитѣ ѣ гърди, съживителната си храна; нѣ лошото и криво възпитание, развратителнитѣ влияния, унижителнитѣ примѣри и развали, приоброзовали въ зверовѣтъ мъже, които вдъхнуватъ ужасъ на чловѣчеството съ умразитѣ си чудни престѣпления: примѣри много. Главата на едно домородство е жената. Спорѣдъ разумното ѣ добро възпитание, членовѣтъ на това домородство ще успѣятъ въ всяко отношение. Осѣнявъ това и мъжътъ ще се бори за единъ счастливъ и благополученъ животъ. — Какъ може да достигне до точката, която ѣ обрѣча вѣнецѣтъ на днешното ождане на образованитѣ свѣтъ. Какъ може сѣругата на едно домородство да сполучи цѣлѣта на званието си? Една достойна майка прави честито цѣло домородство и изворитѣ на умнитѣ ѣ управлението и благородни услуги, разлива, оплодотворява и израства добрини на идущитѣ нѣйни потомци. Много досгойни майки приготвятъ счастливъ животъ на цѣлъ градъ. Още по много такива майки — ето едно бързо въздигане — на цѣлъ народъ. Слѣдствие на несериозно обращение вниманието си, за образованието и възпитанието на женский или спасителний — за единъ народъ, — полъ, не можемъ да успѣемъ и малко майки има, които могатъ да отговорятъ на назначението си. Слѣдователно сериозно и всѣчески трѣба да спомогаме за образованието и възпитанието на женский полъ.

2) Учителя. Ето втората майка. Основата; нѣ не досекараното още дѣло на майката върхъ възпитанието са поема отъ учителя и той слѣдва да работи пакъ за същата цѣлъ; обаче въ по-голема обширностъ на съвършенството. Една скуцина отъ дѣла още въ незрѣлъ възраст са повѣрватъ подъ управлението на едно лице отъ това високо звание. То (лицето) приема длъжностъ и грижа за тѣхното развитие и усѣвършенствование на възпитанието, като се стареа за развитието на духовнитѣ способности, на тѣзи ни малки и отъ всакадѣ слаби, нѣ бѣдущи наши съграждане и сънародници. И тукъ влиянието има свое мѣсто и коренъ, и тука при мѣрѣтъ, поведението, даже и всяко движение на възпитателя, биватъ прислѣдвани. Длъжностъ немалка са пристави, длъжностъ за внимание. Въ обходимитѣ за назидаване и искусственно управление въ характеритѣ и др. т. са неотмени на учителя. Въ прѣлѣтни дни, когато слънцето съ по силното си грѣшене вѣсело почва да съживѣва всичко на земята, глѣдашъ трудолюбивий градинаръ сжедневно да присажда, копае, напоява, сѣства всяко растение и всяко плодовито дърво и всичко това въ оградата на своята градина. Той това го върши въ това врѣме съ най-голема неуморимостъ и пламенна ревностъ, нежели въ другитѣ годишни врѣмена; защото знае да цѣни стойността на първитѣ пролѣтни дни. Тоже и учителя е подобенъ на него. Нѣ колко по-голема длъжностъ има той. Неговитѣ грижи, старания, попечения въ ръководство и управлението на младитѣ повѣрени нему дѣци, толкова различаватъ отъ онѣзи за урѣждане на нѣкое плодно дърво, колкото чловѣчески животъ е подрагоцѣненъ отъ живота на едно плодно дърво.

Гда учителя! Вий познавате добѣтъ отъ какви граждани за напредъ и сега са нужде милото ни отечество.

Заради това глѣдайте и са съобразявайте съ неучѣнимото сега врѣме и тагѣвъ примѣръ да приставите сега. Помнете, че народа къмъ васъ глѣда. Много очи глѣдатъ и уши се отварятъ да слушатъ всяка ваша дума. Помнете, че примѣра е по силенъ отъ всяка ваша дума. Помнете и мислѣте, че Вамъ са повѣрени тоякова невинни дѣци; слѣдователно Вамъ са е предоставило преимущественно правото да рѣшите сѣдбата му. Огъ васъ зависи счастieto или нещастieto на милии ни народъ. Исайге предъ видъ, че за всички души или добри слѣдствия, Вий ще отговорите предъ престола на тамъ горѣ, праведний сѣдия; а дѣлата ви отсѣдени отъ безпристрасната история.

3) Свѣщенника — Св. писание му дава името: духовникъ, учитель, надзирателъ и др. п. като пастиръ на душитѣ, той е опредѣленъ да пасе духовното си стадо спорѣдъ Евангелието, като го отправя къмъ добрата пасаба на добродѣлѣта и благочестieto; а съвършенно съ голѣмо внимание да глѣда да го отстранява отъ гибелнитѣ мѣста на развратността и злодеянието. Той е съ голѣми връски задълженъ на това — като учитель, той зема всички задължения на учителя, защото първий възпитателъ е майката. Тя го подготвя и придава на учителя. Той продължава това дѣло по усѣвършенството и придава на духовника, койго го довърша и постепенно отправя въ пѣтя на прогресса и нравствеността до самитѣ гробни врата. Главното дѣло на свѣщенника е проповѣдъ на словото Божие. — Като надзирателъ и водителъ — той трѣбва да има всичкитѣ качества на добродѣленъ, образованъ, благонавенъ и просѣщенъ мъжъ; защото той са тура на чело на народа и бива примѣръ и оглѣдало за него. Неговото влияние много силно дѣйства. Овцитѣ са всякога наклони да върватъ по постѣянитѣ на пастира си. Тий го прислѣдватъ, тий го слушатъ и поддръжатъ дѣлото му. Огци свѣщенници! званието ви е свѣто и много еписко, като вамъ е предоставено да проповѣдвате и тълкувате Евангелието. Вий сте намѣстници на апостолитѣ; слѣдователно длъжни сте да имъ слѣдвате дѣлата, като имате предъ видъ че за всичко добро и зло ще отговорите. Никога не забравяйте благороднитѣ апостолски примѣри, честѣта, образа на живота, стремлениата, благонаравнето, благостѣта великодушieto и добродушието имъ, че сте поsrѣдници мѣжду Бога и чловѣцитѣ.

4) — Доктора — горѣ долу видѣхме назначението на майката учителя и свѣщенника. Унажме, че единствената имъ цѣлъ и назначение е да отклонятъ чловѣка отъ злото, кривото, несправедливото и отправятъ къмъ честното, благородното, свѣтого и хубавото, като ги съвършенно по разни начини образуватъ, вкратитѣ тѣ са цѣлители на душевнитѣ болести; а д ра, както знаемъ, на физическитѣ. Доктора са труди и е длъженъ да са труди за да преопази чловѣчеството отъ различни смъртоносни болести, да са грижи и обрѣща най-сериозно внимание за распространението и сѣхранението на игиенческитѣ правила, които са принаслани и принасятъ огромна полза на чловѣчеството. Той е необходимъ за всички възрастни на чловѣка и може да са земе помагачъ на горѣ изложенитѣ три чина. Немалко са послѣдватъ и неговитѣ примѣри отъ чловѣка. Следователно гда Дри, които сте благодѣтели на чловѣчеството, обрнете моля по сериозно внимание на игиенческитѣ правила, че вие длъжностъ да преопазвате обществата, въ които живѣте, отъ разни зарази.

Д. Т. Драмовъ.

Търново 10 Априлий 1883.

Гне Редакторе!

Много е писано и обнародвано за нашия градъ Велико Търново — старата Столица на Българскитѣ Царие Асѣновци и Шишмановци. Осѣнявъ това тоя градъ стана всеизвѣстенъ на цѣла България; даже — и на цѣла Европа, ако и въ по-малакъ размѣръ: по предпочителното му избиране отъ Г. г. Членовѣтъ на Берлинския Конгресъ, за най-егоденъ, спорѣдъ историческата му знаменитостъ: «за да се събере и да засѣдава въ него първото Учредително Народно Сѣбрание, както — и да се избере и превъзгласи първия Български Князь Александръ I.» —

При всичко това обаче твърдѣ малко се е до сега обнародвало въобще за тоя градъ въ историческо-Археологическо отношение. — Азъ се рѣшихъ да дамъ на явностъ слѣдующитѣ нѣколко свои собствени сжглѣдания, както и нѣкои «Легенди» завардени тукъ по предание отъ незапамтни времена и отнесенци се до превъзманieto на старата тая Столица на Българското Царство отъ турцитѣ. —

Увѣренъ че вие съ сѣка готовностъ и голѣма ревностъ ще ги възглетите въ уважениа ви Вѣстникъ; — принасямъ ви отъ сега душевната си благодарностъ.

Д-ръ Василь Беронъ.

За знаменитостта на градът Велико-Търново въ мѣстно Историческо-Археологическо отношение.

I ПАМЯТНИЦИ.

Между всичкитѣ паметници, които сѣ се намирявали по отпреди и — още се намиряват и днесъ-днесъ въ тоя градъ, тукъ впрочемъ ние ще изложимъ само мѣстнитѣ и — до съществуващи, и — още съществуващи паметници които да могатъ да послужатъ на Историчитѣ или Археоложитѣ като основи или източници за тѣхнитѣ по наташатни изследвания; не ще обхрнимъ при това никакъ вниманіе връхъ географическото положение на градътъ Търново, което мислимъ че е всеизвѣстно на читающата публика. Най знаменити такива паметници сѣ:

1-о) *Трапезица*, — бившата резиденция на Българскитѣ Царе —

2-о) *Митрополията*, или бившата Българска Патриархия, и — резиденция на Българскитѣ Патриарси.

3-о) Църквата Св. 40 Мъченици преобхрната отъ турцитѣ въ джамия, и — пакъ преобхрната въ Църква съдѣ освободението на България.

4-о) Църквата Св. Димитрия, съществуваща отъ отдавни времена; но — доволно развалена и разсипана.

5-о) Църквата Св. Параскева тоже бивша турска джамия.

6-о) Гасарътъ или крѣпостта обградена съ дебели зидове и снабдена съ голѣми желязни порти и — до скоро съ единъ двителенъ мостъ.

7-о) Ман. стирьтъ Св. Троица основанъ отъ Царьтъ Ивана Шашмана близо при който се намирява преди нѣколко години въ близката Монастирска гора и единъ параклисъ, както и — чюшмата на пѣти що водитъ отъ Манастирътъ къмъ Самоводенъ и Шашманецъ зовима.

8-о) Като единъ разяснителенъ или — доказателенъ паметникъ на долуизложената „Легенда“ за привземаніето на града Търново служи още и тѣй тукъ въобще називаемия: — *„Илидога гробъ.“*

Тие са Господина Редакторе твърдѣ вкратцѣ изложени историческитѣ паметници за които ние ще се постарамъ да ви изложимъ нѣкои къси обяснения; преимущественно же за нѣкои отъ тѣхъ, за които до сега нищо не се е обнародвало.

I ТРАПЕЗИЦА.

Слово „Трапезица“ вижда се да се дала на тая мѣстность спорѣдъ приликата на геометрическия ѝ образецъ, — *„Трапезица“* зовимъ; както и дѣйствително, тая мѣстность представлява такъвъ единъ образецъ. Но — като се змни въ съображение, че *„Трапезица“* не е българска дума: то — се ражда въпросъ: „кой е далъ? и — кога се е дало на тая мѣстность названіето Трапезица?“ — Това е отистина за чуденъе . . . — Извѣстно е само че у насъ българитѣ се употребява думата *„Трапеза“* за единъ къщенъ приборъ (въобще дървенъ) отгоръ на който се покрива и слага за да се яде; но — тая дума не е българска а — е Гръцка; също въ нѣкои мѣста се употребява за същия подобенъ приборъ турското слово *„софра“*; въ нѣкои други же мѣста се употребява за същия тоя приборъ слово *„паралл“* (неизвѣстно отъ какво етимологическо происхождение).

Слѣдъ тия нѣколко тълкования на думата *„трапеза“* да додимъ пакъ на предмета си:

Мѣстностьта *„Трапезица“* е заобиколена отъ триѣ страни отъ рѣкъ Янтра, и се представлява такъвъ образъ като единъ полуостровъ; тя е отъ кмъ рѣкътъ и отъ кмъ сушата доволно възвишена, и на горвето ѝ бивше обширно равнище сѣ били построени палатитѣ на българскитѣ царе, както и на другитѣ Вельможи на царството и — то е било забиколено съ каменъ зидъ снабденъ съ башни (кули); преди 15 — 20 години съществувахъ още много отъ тия кули, но — до сега сѣ се увардили само по голѣмитѣ построени въ видъ на укрѣпления.

По политѣ на тая възвишенность особенно отъ кмъ рѣкътъ Янтра има построени къщи, само отъ кмъ южната страна нѣма; но — се разказва че по равнището отъ кмъ тая часть сѣ живѣли Евреи, които сѣ се отъ тамъ свършено изселили; но — кога сѣ се тѣ поселили на тая мѣстность и — кога са се тѣ отъ тамъ изселили? Това не можихи точно да узнаемъ. Въ слѣдствие на — вижда се — отдавнашното имъ изселяване, къщята имъ са се съвѣсмъ порутили и разорили тѣй, щото днесъ не съществува въ никакви слѣди отъ тѣхъ.

Слѣдъ това кратко топографическо описание на *„Трапезица“*, ще изложимъ нѣкои наши собствени съгледвания: — Тукъ съмъ дошелъ азъ въ 1855 година и — съ голѣмо любопитство искахъ да узная: кой сѣ паметникитѣ останали отъ българското царство? За тая цѣль често много често съмъ ходилъ и на Трапезица и — всичко внимателно съмъ съгледвалъ. Найнапредъ ми направиха едно голѣмо, — даже — благоговѣнно впечатление слѣдующитѣ ми издирвания:

1-во На върхното повърхностно обширно равнище се виждаха и — различавахъ: твърдѣ ясно прави до

нѣидѣ развалени камени съ хоросанъ (състоящъ отъ варъ и пѣськъ) изработени зидове които представляваха въобще паралелно четвороъгълни, но — въ длъжж по голѣми построени образци. Между тия зидове мѣстностьта бше вхлжнната на надолу. Като съгледвахъ внимателно тия зидове и вхлжнната помежду имъ мѣстность, менъ ми доде на умътъ: „че тие развалени до нѣидѣ зидове, трѣба да са остатки отъ ветитѣ здания що сѣ били построени по Трапезица; и че вхлжннатитѣ мѣстности помежду имъ трѣба да са се образвали отъ изгнилитѣ или — полуизгнилитѣ гриди на тия здания и — въ слѣдствие на това тѣ сѣ се навели и — вхлжннали надолу.“ — Като съвзехъ тая идежъ, азъ почнахъ да мѣря съ крачка пространствата между тия зидове въ длъжж и въ ширъ и до коякого помня, нѣкои бѣхъ до 15 20 крачки длъжи и до 10 крачки широки. — (Сега впрочемъ не се виждатъ тие зидове, и вижда се че са струпали съ остатки отъ трѣнци и други растения и — сѣ се съ тѣхъ покрили; но — разумѣва се че като се поразкопае малко тѣ и ще се явятъ пакъ).

При това азъ съгледвахъ още тогава до 5 — 6 кругли доволно голѣми вхлжннати трапезидни мѣста загрупани отгоръ и — закрити съ камани; но обржжната имъ малко нагоръ издадена частъ, съгледвахъ тоже образци на развалени зидове. Като зехъ всичко това въ съображение и — като разпитахъ за тия кругли и — вхлжннати мѣстности, каза ми се: „че като копали по тия мѣста нѣкои тукашни българи: издирили, че въ тия мѣ: вѣсти сѣхъ съзрѣватъ остатки отъ ветитѣ порутени черкови, и — че като се извѣстило за това турското правителство заповѣдало: да се закриятъ съ камани тия мѣстности, и — запретило: да не смѣй никой да ги разирива.“ — (Това е сторило турското правителство вижда се; за да са не възбужда народното чюзство у българитѣ; заповѣдало: „да се закриятъ тия мѣста съ камани, и — се строго запретило да не се разириватъ тия камани и да не се копае тамъ.“) — И — дѣйствително слѣдъ освободението ни разкопаха се нѣкои отъ тия мѣста и — сѣ се намирили до сега 4 черкови порутени. За да се издирятъ впрочемъ всичкитѣ други исторически, паметници найнапредъ въ града Търново, както и въ цѣлото княжество състави се едно *„Археологическо дружество“* което впрочемъ не може да се нарѣди и учреди както по долу за това ще се хортува и разкаже. (слѣдва)

Д-ръ В. Б.

Единъ Отговоръ.

Г-не дописнице на в. „Българинъ!“

Много са е писало и ще са пише за нашия градъ Шуменъ, но малко са доказали въ допискитѣ си училищата ни. Тѣжко е наистина да са четатъ такива дописки, излезнали изъ едно падуто далазирано перо, а още по тѣжко е да са опрѣвергаватъ само съ думата: „всичко е лъжа.“ —

Г-нъ дописникъ описва историята на нашия педагогически курсъ съ такава лъжа, щото описанието му заприличало на попара, въ която хаѣба е лъжката и истината е малко спренице, за да не би била попарата само отъ хаѣбъ. Вие г-не дописнице немате нищо противъ учителския персоналъ, а поцадябате името на курса. Съ каква логика сте писали това? Да ли перото или мозака ви е спалъ! Когато немате нищо противъ учителитѣ, то какъ може да нападате вървежа на училището, когато сичко зависи отъ учителитѣ; не сте ли мислили, че съ това нападате и самитѣ тѣхъ?

Азъ тука неискамъ да са впускамъ въ подробности, особено за неумѣстното изяснение, положението на учителката ни и подирѣ неправилнитѣ белѣжки отнасящи са за дирекцията на учреждението. Само едно ще ви попитамъ: съ каква цѣль е написана вашата дописка? Мислили ли сте въобще, когато сте писали тѣзи лекета за хартията на „Българинъ“?

Мисля, една дописка писана за прѣдъ публика, трѣбова да има за цѣль подобреніето на работитѣ. Мислили ли сте какви слѣдствия ще докаржатъ вашитѣ бесцелни изречения? За голѣма честь,

че сте цапнали тѣзи мазна дописка въ една отъ най захвърленитѣ вѣстници, въ една бѣчва, дѣто ще са сплутятъ. Дай Боже да не попадне въ много ржцѣ. Особено на заключаваніето си оклепахте такава глупавщина, тоято ви прѣпорожчава за винаги. Азъ искамъ да пуся въ тѣмния черепъ на главата ви една зара и да видите, колко са е заприлично вътрѣ.

Ученицитѣ какви ще бждатъ, неможжъ ви каза, защото не съмъ имъ учителъ, а пакъ да лъжя ма е срамъ, само по моето скромно разсъждање можа кажа, че до сега неможжъ да видя никакви анархисти. На какво основание употребявате тѣзи дума? Пъргавината ли или живостъта имъ ви докара до това заключение. Азъ мисля, че това е едно отъ най добритѣ качества на ученицитѣ и е голѣмо искусство да са запази и ржководи, както много сполучливо са извършва въ курса ни. Или размирието ви направи това впечатление въ запришения черепъ?

Много лесно е да са възбунтуватъ неприлежателнитѣ ученици противъ собственото тѣжко иго, като хвъргатъ вината на началството си. Много лѣсно може да земе такъвъ размѣръ, когато такива ученически вѣстания никогашъ не ся са утолжвали. Нека сега да стане още единъ пакъ размѣрие подъ повото министерство., мисля че нема да са повтори. Тѣй трѣбване да са постѣнва всекогашъ.

Знаете ли вие, че намѣсто да поправите и улегчите положението на ученицитѣ, вие го още развратявате! Знаете ли общото мнѣние въ Шуменъ, че и вънкашни лица подклаждали огнището съ сухи дърва, знаете ли че и вие сте единъ отъ онѣзи гѣкжлни души, които мислили зло на курса ни, а пакъ съ това и на градъ ни!

Пишете и за дѣвическото отдѣление, че ужъ цѣло да стане подобно вълануване. Прибавяте по доло, че отъ тѣхъ нема да излезне нищо умно, освѣнитѣ дѣвници за оженване. Азъ тука нищо нема да кажж, освѣнитѣ ви припомнувамъ.

Примете мойте съвѣги и бждете другъ пакъ по прѣдосторожни!

Вашъ отговорникъ.

Шуменъ 10 Апр. 1883.

ДОПИСКИ.

Тутрананъ 4 Апр. 1883 год.

Г-не Редакторе!

Извѣстно ви е Г-не редакторе! че на 27 миналий Мартъ стана митингъ въ градеца ни, въ който митингъ са обсъди дѣшното положение на работитѣ въ отечеството ни. Подирѣ свършване то на митинга; отидохъ, въ кафенето на Л. Диноловъ, тамъ имаше около 8 — 10 лица, между които бѣше и тукашния митингъ Управителъ Коста Димитровъ, който е извѣстенъ и на дѣцата що е за личность, господство му разирено викаше, че тези които правиха дѣсѣ на 27 мартъ митингъ, биле диванета, комплета, калфи, чираци и пр. че падналитѣ министри Пачевичъ, Грековъ, и Стопловъ, биле пакъ министри и ще бждатъ до вѣка.

Смѣя да кажа г. редакторе! предъ всяко лице, че Коста Димитровъ лъже, че въ градеца ни е станалъ митингъ отъ калфи, чираци и пр. защото почетоха да присѣтствуватъ на митинга най

почтенитѣ и първи търговци, а не тъй както казва хубавеца Коста Димитровъ, при всичко това стана само едно неспоразумение между гражданитѣ, въ известието бѣше писано въ 10 часа по европейски преди пладня, а те тѣкували въ 10 часа по турски подиръ пладня. А колкото за падналитѣ министри, оставами на читателитѣ ви да кажатъ на Коста Димитровъ, на министерскитѣ постове ли са сега или не?

Н. Пв. Поповъ

Пишѣтъ ни изъ Шуменъ:

На 5-й сего Априлий Шумненската депутация подаде на Негово Височество адресъ съ около 150 подписа въ полза на настоящия министерск. Кабинетъ, отъ който адресъ, ви пращамъ копие за да го обнародвате въ вѣстника си.

Отъ наша страна ще прибавимъ само, че Шумненск. Окр. Управителъ г. Икономовъ, не представи на Негово Височество депутацията, ако и да е зела, при подаванетоъ адресътъ, мѣсто ви-зави съ него. Освѣтъ това, стария безцвѣтенъ г. Икономовъ, искаше да са подаде другъ адресъ въ полза на падналитѣ министри, разбира са по съвѣтитѣ на превратаджията Грекова, но не успѣ, защото той имъ адресъ, ако и да ходилъ изъ разни тъмни къшета, останалъ подписанъ само отъ троица — на чело г. Т. Икономовъ, Матю Рачевъ и нѣкой си Андрей Х. Димитровъ. Не пропуцаме да добавиме, че тия наши около 150 подписа на търговци и интелегентни младежи са събрани всичко въ пространство на 5—6 часа време. Ако бѣ имало още день или два време, непременно щѣше да бѣде украсенъ отъ 1000 и повече подписа. Мислиме да направимъ на скоро митингъ, но да видимъ да ли не ще ни дренречи лѣсица пжтъ.

Депутацията която подаде адреса, състоеше отъ Харалампъ Р. Марковъ, Ж. Андревъ, Илиа Т. Маджаровъ, Хаджи Димитъръ Вълчановъ, В. Чепгеллиевъ и Ив. Ж. Поповъ и всички търговци и първенци хора.

Ето копие отъ адреса:

До Негово Височество Български Князь
Александра I.

Адресъ отъ Шумненскитѣ граждани
Ваше Височество!

Нижеподписавшитѣ са Шумненски граждани, като подвъргваме предъ стопитѣ на Ваше Височество най-вѣрноподаннитѣ са чувства, считаме за своя свята длъжностъ да Ви изразиме безпредѣлната си благодарностъ и признателностъ, които почувствувахме вѣдствие отдалението Начовича, Грекова и Стоилова отъ занимаемитѣ имъ Министерски постове, които тъй неудовлетворително и зловредно за народа и държавата изпълняваха; да искажемъ пълното си довѣрие къмъ настоящия кабинетъ, който по непринадлженитѣ си къмъ нѣкоя отъ съществующитѣ у насъ партии, ще може да доведе държавнитѣ ни работи въ нормалния имъ редъ, а още повече, че въ тоя кабинетъ храниме твърдъ голѣма надежда за скоропното възвращане на конституционния режимъ.—

Сме на Ваше Височество покорнѣйши и преданнѣйши поданници Шумненски граждани.

(Свѣдѣватъ подписитѣ)

Шуменъ 4 Априлий 1883 год.

НЕКРОЛОГЪ.

Захария Константиновъ.

На 5 того почина въ отечеството си Горня Орѣховица учителъ Захария Константиновъ, юноша на 22—23 годишна възраст. Той бѣше единъ отъ добритѣ учители въ България, които има нужда отъ подобни трудолюбиви родолюбци. Въ учителстванието си въ Горня-Орѣховица, село Драганово и Бѣла се отличавалъ съ добъръ успѣхъ и примѣрно повѣдение. Прѣзъ настоящата 1882—83 учебна година покойникъ бѣше съ условилъ въ градеца ни за учителъ; тука той неуменно съ голѣма ревностъ извършваше длъжността си; но за жалостъ! това не отиде за дълго време. Още въ край на Декемврия се разболѣ и при вѣсно то отъ день на день отпаднаше, пакъ не смѣше да напусне съвѣтъ училището. Най послѣ болѣсть гръдоболие го усели и той бѣше принуденъ да отиде въ родния си градъ при родителитѣ си, гдѣто смъртта го отдѣли отъ този животъ въ вѣчния, като не го остави да служи на отечеството си, което толкова обичаше. Скърбиме, че България изгубва, подобенъ синъ. Неговитѣ родители роднини и приятели ще го оплакватъ до живото!
Вѣчна ти памѣть Захария! — Лежа ти прѣстъ!
Училищното настоятелство предѣд. Н. Лисовъ.
Каснеръ Недю Хараламповъ.
Дѣловодителъ Х. Пв. Димитровъ.

„Балканъ“ извѣстява че закритото дѣло на извѣстния Д. Аневъ, по злоупотребиление когато билъ Свищовски Кметъ се намѣрило въ министерството на правосѣдието и щѣло да му са даде нуждния ходъ. — Това дѣло бѣше въ Руссенския Окр. Сѣдъ и назначено да се гледа, но тогавашното министерство го закри! Любопитенъ е рапорта на комисията, която бѣше опредѣлена да издири злоупотребиленитѣ на Д. Анева, този рапортъ го има въ одного отъ членовѣтъ на тая комисия и ако можемъ го набави, ние ще му дадемъ приличното мѣсто.

Изборитѣ въ Руссе, които станаха на 10-ий того, испаднаха въ полза на либералитѣ. Консерваторскитѣ агитации немощаха нищо да спомогнатъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Рахово, 8 Априлий 1883 г.

Много-шумното Кнеженско дѣло вчера свършено. Защитници: Саввовъ, Сташковъ, Геровъ, Кословичъ, Ивановъ, Пановъ, Сукваровъ всички подеждими оправдани.
Сукваровъ.

Габрово, 10 Априлий 1883 г.

Избора стана въ наша полза.
Басмаджиевъ.

Цариградъ, 10 Априлий 1883 г.

Днесъ станаха изборитѣ за град. съвѣтъ избраха са учени; по периодическата метода. Богъ да ни е на помощъ!

Бошняковъ, Мановъ, Тишеновъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Съ настоящето са извѣстява, че прусско подданный г. Едуардъ Гроссерфъ, княжески хойфмайстеръ, 48 годишенъ, сега живущъ въ София, роденъ въ Байгенъ на р. Одеръ отъ родителитѣ Ернестъ Гроссерфъ, 76 годишенъ и Анна Розина Найманъ, 70 годишна, и че австро-унгарската подданица госпожица Вилхелмина Булъ, живуща сега въ Виена 21 годишна, родена въ Пресбургъ отъ родителитѣ Рудолфъ Булъ и Терезия Кюхеръ, сѣ са съгласили да влѣзатъ въ съпружество и да свържатъ казанното съпружество съгласно закона отъ 4-й Май 1870 г. прѣдъ Императорското Консулато въ Руссе.

Руссе, 22 Априлъ 1883 г.

L. S.

Императорский Консулъ,
Б. Церинсеръ.

AVIS.

Es wird hiermit bekannt gemacht dass der Preussische Staatsangehörige Herr Eduard Grosserf fürstlicher haushofmeister geboren zu Beuthen an der Oder, 48 jahre alt, zu Sofia wohnhaft, Sohn der zu Grossenboran wohnhaften Eheleute Ernst

Grosserf, 76 jahre alt, und Anna Rosina geborenen Neumann 70 jahre alt und die oesterreichisch ungarische Staats angehörige Fräulein Wilhelmine Buhl geboren zu Pressburg, 21 jahre alt, wohnhaft zu Wien, tochter der zu Wöhring wohnhaften Eheleute Rudolf Buhl und Therese geb. Köcher, beabsichtigen sich mit einander zu verhelichen und diese Ehe in gemässheit des Gesetzes vom 4 ten Mai 1870 vor dem Kaiserlichen Konsulate zu Rustschuk abzuschliessen.

Rustschuk, den 22 April 1883.

L. S.

Der Kaiserliche Consul
B. Zaringer.

ИЗВѢСТІЕ.

РУССКИЙ ГАЗЪ ПРЕЧИСТЕНЪ. ВЪ
КАССИ И ВЪ БЪЧВИ,
ФАБРИКА ПАЛАШКОВСКИЙ ВЪ КАЗКАЗЪ,
смѣло конкурира съ американския, на-
мира се за проданъ и се приематъ по-
ръчки за голѣми количества
ВЪ ВАРНА У АГЕНТА НА РУССКОТО ПАРАХОДНО И
ТЪРГОВСКО ДРУЖЕСТВО
И. Г. Карловскій.

ИЗВѢСТІЕ.

До сегашното наименование на книжарницата Н. Годоровъ въ Търново се заменява съ наименованието Годоровъ и Христовъ отъ 1-ий того, което ще подписватъ както единия тъй и другия. То, затова молимъ приятелитѣ си да зематъ въ внимание подписитѣ ни, за да адресиратъ писмата или каквото и да било.
Търново 9 Априлий 1883

Н. Годоровъ
Е. П. Христовъ

Разградский Окръженъ Сѣдъ.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 33

Съ настоящето си обявямъ на почитаемата публика, за всеобщо знание че повѣренното на мене Разградско Окръжно Сѣдище се открива въ Понедѣлникъ на 11-ий Априлий 1883 г. отъ който день ще почне своитѣ дѣйствия.

Сѣда се помѣщава въ г. Разградъ, улица „Варанъ“ въ домътъ на Параскева Иванова.

8-ий Априлий 1883 година.

Предѣдатель. Ив. Нашковъ

ИЗВѢСТІЕ.

Ески-Джумайското Градско Общинско Управление, съгласно Указа на Негово Височество подъ № 8 отъ 10-ий Януаръ 1880 г. ще отвори на 1-ий Май т. г. Ески-Джумайскій Панаиръ за продаване и покупуване на разни видове стоки и добитъци, който панаиръ ще трае осемъ дни. Желаящитѣ продавачи и купувачи да се възползватъ отъ речения панаиръ нека заповѣдатъ.

Ески Джумайскій Градско Общинскій П. Д.

Кметъ М. Георгиевъ

Секретаръ. С. П. Шишмановъ

ИЗЛЪЗОХЪ ОТЪ ПЕЧАТЬ

ПРИКАЗКА

ПРОТОПЕЙ ПРЯПОРЩИКЪ

Отъ тридесетъ царства.

Превелъ отъ Русски.

и издава

Хр. Геновъ.

ВТОРО ИЗДАНИЕ.

Цѣна 50 стот.

ОСТРОУМНИЙ ХИДАЛГО ДОНЪ КИХОТЪ

отъ Маншъ

и спански романъ
отъ М. Сервантеса.

часть втора.

Превелъ отъ френски и издава.

Хр. Н. Самсаровъ.

Цѣна 3 лева.

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ“.